

La tribuna

L'accelerador bloquejat

Estem molt pitjor que fa sis anys; hem tingut ministres que es consideraven grans tècnics i millors gestors

JAUME

Bartumeu Cassany

«**S**aboya pretén accelerar els projectes estancats d'Andorra», llegíem en la pàgina 3 de l'edició del dimarts 18 de juliol d'EL PERIÒDIC, en la crònica de la instal·lació dels nous ministres.

Amb una afirmació tan contundent, un lector de fora de casa nostra hauria pogut pensar que hi havia hagut un relleu en les forces polítiques que governaven Andorra. Es podia arribar a creure que havia arribat al Govern un valent que volia posar fil a l'agulla i fer el que altres no havien volgut o sabut fer.

Però si aquell mateix lector hagués fet una recerca en els arxius d'EL PERIÒDIC hauria pogut trobar, cinc anys enrere, una altra pàgina 3, la de l'edició del dijous 12 de juliol del 2012, en la qual el govern del qual ja formava part **Saboya** anunciava a bombo i platerets «els primers noms propis de l'obertura econòmica».

Fa cinc anys ens deien que Teknon, el prestigiós centre mèdic català, volia instal·lar-se a Andorra «(...) per internacionalitzar els seus serveis mèdics privats». I ho deien forts i valents, creient-se les seves pròpies fantasies. Com que podrien fer instal·lar a Andorra una gran Apple Store!

La comunicació cloroform de DA va batejar la formació del primer executiu d'**Antoni Martí**, ara fa sis anys, amb l'afalagador qualificatiu de «govern dels millors». I amb els millors tot havien de ser flocs i violes: eren valents i venien de «la societat civil»!

Però res no garantia que aquell «govern dels millors» fos el «millor dels governs» perquè si bé és cert que el sector privat –especialment el sector financer– semblava que podia proveir a **Antoni Martí** de bons ministres, un bon minis-

tre no pot ser un simple expert o un coneixedor dels sectors empresarials. Un bon ministre ha de ser portador d'una visió política d'Estat. Ha d'haver llegit, reflexionat i escrit molt per haver-se pogut forjar unes conviccions robustes.

I quan sigui al ministeri ha de prioritzar la visió política front a l'autoritarisme i la mesquinesa de la tècnica.

ÉS BEN EVIDENT que en els darrers sis anys les coses no han anat per aquest camí. Hem tingut ministres que es consideraven grans tècnics i millors gestors i que han fet de la comunicació cloroform el pa nostre de cada dia.

I quan les coses es torcien –i ho han fet sovint– sempre han anat a aixoplugar-se en el fet que «l'administració» està encarcarada i no vol seguir la seva acció reformista, que no els obeeix i que sovint els posa pals a les rodes. I per això por-

El govern Martí confon una majoria legítima, pel vot del 37,03% que li van donar la confiança per complir el programa, en un xec en blanc

ten sis anys enfangats en una estranya guerra de guerrilles amb els treballadors públics, amb retallades i menysteniments constants al treball de la gran majoria dels funcionaris als quals han aconseguit desmoralitzar i fastiguejar.

El malaguanyat constitucionalista francès **Guy Carcassonne** repetia sovint que «no hi ha una administració que no obeeixi, només hi ha ministres que no saben fer-se obeir».

És l'estil de DA: com no saben com sortir-se de la dura constatació que no estem pas millor sinó que estem molt pitjor que fa sis anys, han de fer per manera de tras-

lladar la seva responsabilitat a algú altre. I aquí la funció pública els va com anell al dit.

Andorra necessita reformes que vagin més enllà de la cosmètica creació d'un nou ministeri encapçalat per un vell ministre.

Reformes per assegurar millors condicions de vida i un treball menys precari a amplis sectors de la població, reformes per facilitar el dret constitucional a una vida digna, reformes per incrementar ingressos i millorar la gestió del sistema de salut pública.

Andorra necessita reformes radicals en tot allò que tendeix a incrementar la igualtat social, la

transparència i la pulcritud en l'ús dels recursos públics.

I en aquest escenari l'accelerador del ministre **Gilbert Saboya**, porta cinc anys clavats, bloquejats.

Un bloqueig que s'ha agreujat, durant aquesta segona legislatura dominada per DA, amb l'absència de capacitat de pacte i de negociació del ministre **Gilbert Saboya** amb les forces polítiques de l'oposició. Fins aquesta setmana el ministre ha estat amagant als membres de l'oposició del Consell General la informació sobre les negociacions del dia 12 de juliol a Brussel·les.

No s'ha d'ignorar i aïllar als que són a l'oposició. Actuar sense consciència dels límits que la Constitució estableix a la majoria parlamentària és garantia de fracàs.

De la manera que l'executiu exerceix el poder es canvien punts nuclears de la definició que fa d'Andorra la Constitució: «Estat independent, de Dret, Democràtic i Social».

És molt greu com s'aborden de manera unilateral –la manera de la majoria de 15– abundants temes importants amb reformes que buiden el nostre model constitucional.

AIXÒ REVELA un sentit i un estil dogmàtic i excoent de la política com si no fossin titulars temporals del poder, sinó els seus propietaris.

El govern **Martí** confon una majoria legítima, pel vot del 37,03% d'electores i electors que li va donar la seva confiança per complir el programa electoral, amb un xec en blanc. No és així.

El que haurien de fer és recordar que la llei electoral vigent els permet tenir majoria absoluta al Consell General tot i que no tenen la majoria dels vots nacionals (en van obtenir el 37,03%) i respectar la legítima discrepància però també encara els problemes reals i no seguir trampejant el present amb discursos de firaire mentre hipotequem el futur. ≡

President de Socialdemocràcia i Progrés d'Andorra